USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) T. R.**, a **b) S. R.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. OAM-620/ZA-ZA05-P06-2015 a č. j. OAM-623/ZA-ZA05-P06-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 Az 45/2015 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 6.365 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobci proti tomuto rozhodnutí podali žalobu k Městskému soudu v Praze. Namítali, že žalovaný nesprávně vyhodnotil situaci panující na Ukrajině a nedostatečně posoudil riziko pronásledování, příp. nebezpečí vážné újmy, které jim v zemi původu hrozí ze strany doněckých separatistů (z důvodu západoukrajinského původu žalobkyně). Dále uvedli, že žalovaný vycházel z neaktuálních informací a nezohlednil, že bezpečnostní situace na Ukrajině se zhoršuje a Ruská federace připravuje invazi na východ a jih země. Vnitřní přesídlení by problém žalobců prý nevyřešilo, o čemž se přesvědčili tím, že se na určitou dobu vrátili na Ukrajinu a zkoušeli tam žít. Dospěli pak k závěru, že nepříznivá situace na Ukrajině se nezměnila, a to v oblasti bezpečnosti i pracovního uplatnění. Nakonec uvedli, že v případě návratu do země původu by byl žalobce nucen nastoupit do vojenské služby.

[3] Městský soud v Praze žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci včetně informací o zemi původu žalobců, kam by se tito museli eventuálně přesídlit. Nesouhlasil ani s jejich tvrzením, že žalovaný při posuzování současné bezpečností situace na Ukrajině vycházel z neaktuálních informací. Dodal, že pokud žalobci podklady žalovaného považovali za nedostatečné, měli v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany dostatek možností navrhnout žalovanému jiné relevantní zdroje informací, tohoto práva ovšem nevyužili. Dále městský soud uvedl, že Ivanofrankivská oblast na Ukrajině, odkud oba žalobci pochází, je dostatečně vzdálená od částí, kde dochází k ozbrojeným konfliktům. Nic tedy nebrání žalobcům, aby se sem přesídlili, a tím se vyhnuli potenciální hrozbě ze strany doněckých separatistů. Současně soud dodal, že v Gorlovce (oblast Doněcku) se žalobci nezdržovali trvale, ale pobývali zde pouze kvůli otci žalobce velmi krátkou dobu (v řádu několika měsíců). Nakonec soud uvedl, že ani potenciální povolání žalobce do armády není relevantní skutečností, která by svědčila pro udělení mezinárodní ochrany, ale je pouze legitimním požadavkem ze strany státu na výkon vojenské služby svými občany.

[4] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) napadají rozsudek městského soudu kasační stížností. Prakticky opakují námitky uplatněné již v žalobě; tedy že žalovaný nesprávně posoudil bezpečnostní situaci na Ukrajině. Informace, ze kterých vycházel, nebyly v době rozhodování žalovaného o jejich žádosti o mezinárodní ochranu již aktuální, řada z nich totiž byla starší než rok. Z novějších veřejně dostupných informací (např. zpráv z portálu www.idnes.cz) však vyplývá, že situace na Ukrajině se zhoršuje. Dále namítali, že žalovaný a městský soud dostatečně neposoudili potenciální ohrožení stěžovatelů při návratu zpět na Ukrajinu. Připomněli pak, že Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že přestože se konflikt na Ukrajině bezprostředně dotýká pouze části území, je třeba při posuzování hrozby vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zkoumat, zda tento konflikt nemá dopad také do oblasti, odkud pocházejí stěžovatelé. Nakonec stěžovatelé uvedli, že návrat na Ukrajinu není možný i z důvodu nedostatku pracovních pozic a povinnosti stěžovatele nastoupit do armády.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost. Trvá na správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí a má za to, že soud dostatečně ozřejmil důvody svého rozhodnutí ve vztahu k žalobním námitkám.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, proto se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s.ř.s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost

bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu (resp. městského soudu) shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelů.

[8] Stěžovatelé explicitně netvrdí, v čem okolnosti jejich případu splňují tato kritéria přijatelnosti. Namítají, stejně jako v žalobě, že žalovaný nesprávně posoudil bezpečnostní situaci na Ukrajině. Dále připomínají, že se stěžovatel obává, že bude v případě návratu na Ukrajinu nucen nastoupit do vojenské služby. Nakonec svou nevůli vrátit do země původu zdůvodňují nedostatkem pracovních pozic na Ukrajině.

[9] Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelů ve smyslu § 104a s. ř. s. nezjistil. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[10] Otázkou povahy konfliktu na Ukrajině a jeho možnými dopady na situaci žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře opakovaně (např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26) a na těchto závěrech setrvává i dnes, kdy se stav ozbrojeného konfliktu na Ukrajině spíše uklidňuje, než že by docházelo k jeho eskalaci. Navíc je nutno dodat, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, či ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69). Místem pobytu stěžovatelů na území Ukrajiny přitom byla Ivanofranktivská oblast, která se nachází v jihozápadní části země. Jihozápadní část Ukrajiny však nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, a je značně vzdálena od oblastí postižených boji, a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu dotčených ustanovení zákona o azylu.

[11] To samé platí o problematice odmítání vojenské služby jako azylově relevantním důvodu. Z ustálené judikatury vyplývá, že samotné odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským předsvědčením (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 286/2016 - 29). Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

[12] Kasační soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti ani v námitce o nedostatku pracovních pozic na Ukrajině. Setrvale totiž zastává názor, že smyslem mezinárodní ochrany není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu, nýbrž je na místě ji udělit jen z důvodů vypočtených v § 12 a násl. zákona o azylu. Jimi však samy o sobě nejsou ekonomické důvody, pod něž lze podřadit také nemožnost sehnat práci v zemi původu (viz např. usnesení ze dne 6. 11. 2009, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43).

[13] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto není důvod pro její

přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s.ř.s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovatelům byla v řízení před městským soudem jako zástupkyně ustanovena Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, která stěžovatele zastupovala i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif“), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky, náleží advokátovi odměna za podání kasační stížnosti dvou stěžovatelů. Podle § 12 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Ustanovené zástupkyni tak náleží odměna ve výši 4.960 Kč. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu jí náleží i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů tak činí 5.260 Kč. S ohledem na skutečnost, že tato zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, celková částka odměny za zastupování byla stanovena na 6.365 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatelů vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu